

Dag Daniš: Nevídaný skok Smeru. Kto sa postaral o Ficov úspech?

- CZ24 News | 1. února 2022

SLOVENSKO: Muž, ktorý bol krátko po voľbách odpisovaný, má zrazu nakročené k ďalšiemu víťazstvu. Na veľký obrat mu stačilo málo

Znie to drsne, ale práve Fico je dnes ten, kto dokáže úspešne zaplňať námestia. A sú to Matovič a jeho ľudia, ktorí môžu bez ochranky len ťažko vyjsť z domu.

Zmeny sú natolko prelomové, že sa nedajú vysvetliť len kolapsom vládnej strany a bežnou politickou matematikou. Korene tohto chorého stavu sú hlboké, zasahujú do histórie aj do jadra politického systému.

Ten prestal fungovať. Vo viacerých rovinách.

Kríza zastupovania

Fico sa začal pred pár rokmi zámerne radikalizovať. A vychádza mu to. Vychádza mu to dokonca bez toho, aby oslaboval iné zradikalizované strany. Politicky aj morálne prehnutý Smer rýchlo rastie. A s ním, aj keď o niečo pomalšie, rastú aj Dankova SNS a v súčte aj starí plus noví „kotlebovci“.

Opozícia mobilizuje na svoju stranu viac ako dve tretiny voličov.

Ťažia z toho, že poriadok zastupiteľskej demokracie koroduje. Začalo sa to, ako to už chodí, na okrajoch. No dnes sú tie okraje hrubšie ako „zdravé jadro“.

Čoraz väčšie masy voličov cítia, že v rámci systému nikto nezastupuje ich záujmy. Uviazli v sivej zóne, kde sa o ich hlas nikto veľmi nestará.

A nielen to. Režimový poriadok, stelesnený vládou, úradmi a médiami, z nich robí vnútorných nepriateľov. „Dezolátov“, ktorých treba buď ignorovať, alebo zlomiť hrubou silou.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Pandémia, sústava neprimeraných opatrení, osekávanie základných práv a segregácia dvoch miliónov neočkovaných túto nerovnováhu len zvýraznili. Do extrému.

To je hlavný dôvod, prečo sa dnes radikálne strany sťahujú z okraja priamo do stredu. S rastúcou verejnou podporou, ktorú už nevidieť len vo volebných prieskumoch, ale aj priamo v uliciach.

Naopak, strany, ktoré reprezentujú moc a štátny poriadok, sú zatlačené do kúta. S podporou asi štvrtiny voličov.

Treba dodať, že tento problém – kríza zastupovania – nie je slovenské špecifikum. Prejavil sa aj v starých baštách liberálnej demokracie. V Británii počas referenda o brexite či Spojených štátoch, keď Trump prevalcoval rivalov v Republikánskej strane a následne aj v prezidentských voľbách 2016...

Kríza ponuky

Do akej miery ide o nedostatky systému a do akej miery o zlyhania jeho aktérov (strán), necháme bokom.

V každom prípade je faktom, že tu máme aj krízu v politickej ponuke.

Napokon, presne toto odštartovalo Ficovu kariéru po roku 2000.

Slovenská spoločnosť je podľa všetkých merateľných faktorov prevažne konzervatívna. So silným dopytom po konzervatívnej a národne založenej strane.

Presne po takej, akú sme tu vlastne nikdy nemali. Táto deformácia na strane ponuky poznačuje Slovensko a jeho politickú kultúru už desaťročia.

Namiesto silnej konzervatívnej pravicovej strany sme tu mali zakaždým len experimenty, ktoré sa na niečo podobné ani len nehrali... Konzervatívne inštinkty a národný sentiment, resp. dominantný tábor voličov, obsadili a spravovali iné strany. Mečiarovo HZDS. Ficov Smer. Nie ustráchané KDH.

Kresťanskí demokrati sa diskvalifikovali pri prvej väčšej skúške – pri otázke národnej suverenity a nezávislosti. Zaradili sa do liberálneho tábora. Pri národných (a aj konzervatívnych) témach vždy placho vajatali. A placho vajatajú dodnes.

Potom prišla éra SDKÚ. Tá bola kresťanskodemokratická, resp. konzervatívna len nominálne. Reálne sa držala liberálneho, prevažne bratislavského voliča.

Po voľbách 2012 to skúšali Lipšic s Krajniakom v strane NOVA. Bez náznaku úspechu. Alebo z iného konca Procházka so Sieťou. Nič.

„Konzervatívna revolúcia“

Číselne najväčší úspech oslavovali konzervatívni voliči po veľkom volebnom víťazstve Matovičovho OĽaNO. Progresívna obec bola vydesená z možného nástupu „konzervatívnej revolúcie“ (v línii Poľska či Maďarska).

Ich obavy boli fantómové. Matovič za sebou nemal ani konzervatívnu politiku, ani stranu (OĽaNO je prázdna schránková firma na nie veľmi známej adrese).

Keďže teliesko, ktoré vyhralo voľby, nebolo politickou stranou, o obsadenie štátnych postov sa postarali iní.

Zahraničnú politiku v plnom rozsahu ovládli liberálne postavy. Kľúčové veľvyslanectvá obsadili poradcovia Kisku a Čaputovej alebo ľudia odchovaní tretím sektorom. Bezpečnostnú politiku podchytili borci z atlantickej mimovládky Slovenský inštitút pre bezpečnostnú politiku (dodali ministra aj štátneho tajomníka, ďalších poradcov vyslal do služby takisto tretí sektor).

Komunikačnú stratégiu ministerstva zdravotníctva prevzali mládežníci okolo Jakuba Godu, aktivistu a blogera Denníka N. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou získala aktivistka z Nadácie otvorenej spoločnosti.

Slovom, „konzervatívci“ opäť poslúžili presne tak, ako mali roky vo zvyku.

Väčšinovému a prevažne konzervatívnemu táboru opäť chýba strana, ktorá by ho integrovala. Namiesto toho je rozbitý niekde medzi Smerom a kotlebovcami. Čo je stará chyba v konfigurácii. Kde neexistuje suverénna, presvedčivá národná (konzervatívna) strana alebo kde existuje len jej protéza, tam ľudia musia voliť z iných dostupných možností.

Zvyšok už nie sú len politologické a sociologické faktory, ale v istom zmysle rovno fyzikálne a gravitačné. Ficov Smer úspešne anektoval a okupoval priestor národne naladených voličov. Lebo mohol.

A robí to aj dnes. Pretože strany, ktoré sa tvárili konzervatívne, národne kresťansky či ľudovo, zakaždým pohoreli. V službách tých druhých.

Jednoducho: v danom prostredí (v slovenských podmienkach skôr konzervatívnom) môže každý rásť len do tej miery, do akej mu to dovoľia ostatní hráči.

Tí boli k Ficovi veľkorysí. Prepustili mu svojich voličov. A potom na nich svorne nadávali.

AUTOR: Dag Daniš

[ZDROJ](#)